

Tres tripartits

Per disposar d'un altre 3 d'octubre abans cal un altre 1 d'octubre i potser sense unitat electoral no serà possible la unitat d'acció prou cohesionada que es reclama

L' independentisme és un bluf o bé representa un canvi estructural de la política catalana que ha vingut per quedar-se? El nou cicle electoral confirmarà o no les tendències dels darrers anys.

Des del 9N de 2014 (1,8 milions de vots), passant pel 27S de 2015 (1,9 milions de vots) fins a arribar al 21D de 2017 (2,1 milions de vots), l' independentisme ha anat superant els seus sostres electorals tot i la creixent repressió política, judicial i econòmica de l'Estat espanyol.

Pel que fa a les eleccions espanyoles, la darrera referència és del juny de 2016. Llavors els independentistes van obtenir el 32% del vot (18% ERC, 14% PDeCAT), els Comuns van obtenir la primera posició a Catalunya amb un 25% dels vots i els partits unionistes van obtenir el 40% del vot (16% PSC, 13% PP i 11% Cs).

Cal recordar que el 2016 els Comuns van presentar-se a Catalunya amb la promesa explícita del referèndum com a principal bandera electoral: això era abans de la tardor catalana de 2017 i Podemos i Pablo Iglesias encara tenien una imatge fresca i emergent, molt lluny de l'actual fragmentació i davallada del seu espai.

Tres tripartits poden conformar-se contra aquest desig de canvi, que a Catalunya sembla que pot esdevenir majoritari aviat. La renovació del cens electoral i la manca d'expectativa de reformes federalitzants de l'Estat espanyol (tot al contrari: les propostes de recentralització a Madrid són cada cop més explícites) pot seguir fent créixer els votants independentistes. El clima actual de repressió, presos, exiliats, expropiats, confinats, imputats, processats, em-

bargats i confinats pot donar-nos una foto electoral amb sorpreses el 28A.

El primer tripartit, el conegut com a Tripartit del 155, a Madrid ja va funcionar per retallar l'Estatut de 2005 i hi ha funcionat sempre de manera latent. Ha hagut, però, de sortir de l'armari de forma explícita des del 27-O, dia de la proclamació de la República catalana.

PP, PSOE i Cs comparteixen la mateixa visió centralitzada de la gestió d'impostos, infraestructures, sistema judicial i sistema financer. Si Pedro Sánchez surt ara reforçat el 28A no sé si tindrà prou coratge i visió d'Estat per oferir solucions a Catalunya: potser seguirà compartint la visió d'Aznar, hegemònica entre els partits madrilenys des del tombant de segle.

El segon tripartit és el que ha sorgit a

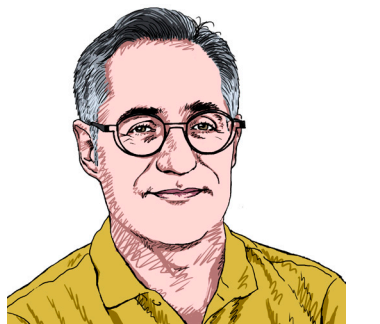
Andalusia, format per les tres dretes escindides del PP. Les enquestes dibuixen un escenari en què PP, Cs i Vox no arriben a la majoria absoluta. La mobilització de l'esquerra que no aconsegueixen els líders de PSOE i Podemos per ells mateixos sembla que s'aconseguirà a la contra: la possibilitat de barrar el pas a les tres dretes mobilitza els votants d'esquerres a les urnes.

El tercer tripartit que s'albira a Catalunya, segons es desprèn cada vegada més d'alguns dirigents d'ERC, és tornar a reproduir tripartits d'esquerres, com els que de 2003 a 2010 van governar la Generalitat i els poders locals.

ERC va regalar al PSC i a ICV espais de poder a Catalunya de 2003 a 2010, descartant un pacte amb CiU. Aquells anys no només van ser estèrils en termes de guanys de poder real per a la Generalitat, sinó que es va triplicar el deute de la Generalitat entre 2006 i 2010 i es va assistir de manera imponent a la liquidació de les caixes catalanes, fins al punt d'haver estat còmplices de la seva privatització a mans del PSC-PSOE.

Veurem, però, com es configurarà aquest espai: una victòria del PSC a Catalunya el 28A esmicolaria les aspiracions hegemòniques d'Esquerra i faria imprescindible el PSC en una suma amb Comuns i ERC per assolir la majoria absoluta al Parlament.

Als que demanen un altre 3 d'octubre cal recordar-los que, sense l'1 d'octubre, no hi hauria hagut el 3 d'octubre. I potser sense unitat electoral al 2015 no hauríem tingut un Govern prou cohesionat que canalitzés el país cap al referèndum.

RAMON TREMOSA

@ramontremosa

Eurodiputat independent pel PDeCAT